Zpravodaj Hnutí solidarity s chudými třetího světa MAITRI

Život na dlani

Číslo 82 http://maitri.jinak.cz leden 2016

Handicapované děti ve Rwandě - Adopce srdce

Ashimwe Ange Theonastine z Nyakinama podporovaná v Adopci srdce

Mí drazí, vřele zdravím Vás - lidi dobré vůle, kteří podporujete díla realizovaná hnutím Maitri.

Ráda bych vyjádřila svou vděčnost především adoptivním rodičům, kteří mají pod patronátem nemocné a handicapované děti z farnosti Nyakinama. Je to krásné dílo pomoci, které se rozvíjí a nese dobré ovoce.

V současné chvíli v rámci *''Zdravotní Adopce srdce''* pomáháme 33 dětem. Jsou to hlavně děti s tělesným postižením způsobeným různými problémy při porodu, děti s vrozenou deformací dolních a horních končetin, po mozkové obrně atd. Máme také skupinu dětí s psychickými poruchami. Jejich pohyblivost je tak omezená, že jsou často úplně odkázány na své opatrovníky.

Díky Vaší pomoci mají děti zajištěnou specializovanou lékařskou péči. Mnoho z nich je již po operacích a kinezioterapeutických cvičeních, což jim umožňuje pohybovat se vlastními silami nebo s pomocí protéz či holí.

Všechny tělesně postižené děti léčíme v Centru dětské ortopedie a rehabilitace sv. Marie v Rilima. Toto středisko se těší dobré pověsti mj. díky kvalifikovanému zdravotnímu personálu a tam pracujícím sestrám z kongregace sester oblátek, které zahrnují trpící děti starostlivou péčí a láskou.

Poplatky za operace, rehabilitace a výrobu speciálních protéz jsou velmi vysoké. V takových případech je úhrada faktury za léčení možná jen díky dodatečné finanční pomoci od hnutí Maitri.

Děti s psychickým postižením jsou pod stálou kontrolou specialisty z psychiatrické nemocnice v Ndera. Každodenně dostávají léky, které jim umožňují normálně fungovat.

Od minulého roku má 11 dětí možnost učit se ve zvláštní škole s internátem. Školné za takový typ vzdělání je vysoké. Proto jsme také vyslali prosbu adoptivním rodičům o zvýšení peněžní podpory na tento účel.

Když jsme blíže poznaly životní podmínky rodin našich dětí, zjistily jsme, že většina z nich je ve velmi těžké materiální situaci. Často jim scházejí základní prostředky k životu, mj. náležitá výživa, hygienické prostředky. Tento problém se týká hlavně dětí s psychickým postižením. Proto jsme se rozhodly kromě lékařské péče pomoci dětem i materiálně formou pravidelných měsíčních dávek mouky *''sosoma''* potřebné k uvaření plnohodnotného nápoje *''igikoma''*, kukuřičné mouky, sušených rybiček a hygienických prostředků jako mýdlo a vazelína.

Letos byly všechny děti ze Zdravotní Adopce srdce obdarované matrací. Tento dar jsme obdržely od soukromé dárkyně z Polska. Setkal se u dětí s velkou radostí, bylo to pro ně velké překvapení.

Nedávno jsme dostaly 30 francouzských holí od Nadace maltézské zdravotní služby z Ket. Hole jsou velmi lehké, velmi dobře nahradí těžké kovové hole, které naše děti doposud používaly.

Máme radost, že naši chráněnci otevírají srdce mnoha lidí.

Kromě materiální pomoci, kterou u nás postižení dostávají, se jim snažíme poskytovat i duchovní podporu

(pokračování na str. 2)

(dokončení ze str. 1)

- nejen jim, ale i jejich opatrovníkům.

Nemocné dítě je v africké rodině často skrývané, odmítané, přijímané jako znamení hanby, prokletí pro nejbližší, pro společnost. Obecně se přijímá, že slabé, nemotorné dítě je už od narození odsouzené k smrti.

Díky fungování zdravotní adopce v našem kraji se mentalita jak rodiny dítěte, tak i okolí pomalu začíná měnit. Opatrovníci s větší pozorností a láskou přijímají své nemocné dítě.

A co víc, rodiče postižených dětí mezi sebou navazují vztahy přátelství, solidarity, vzájemného zájmu. V tomto duchu se navštěvují v domech, podporují se v těžkostech a sdílejí radost ze zlepšení zdraví trpícího dítěte.

V případě smrti se účastní pohřbu a vzájemně se podpírají. Tak tomu bylo, když zemřela podporovaná Ivette Tuyishimire. Rodiče našich dětí se zúčastnili posledního rozloučení s ní, jako by byli její nejbližší rodinou.

Sám fakt, že se nám o pomoc hlásí stále více nemocných, svědčí o tom, že přístup k postiženému dítěti se mění. Nyní máme na seznamu čekatelů podpory 25 nemocných.

Drazí dárci, děkuji Vám za tolik dobra, které bezprostředně zakoušejí nemocné děti a jejich nejbližší. Vaše přítomnost jim navrací důstojnost a je znamením Boží lásky.

Nechť úsměv, který se nyní stále častěji objevuje na jejich trpících tvářích, je pro Vás všechny odměnou za Vaši námahu a každodenní oběti.

Doufám, že děti očekávající pomoc také najdou otevřená a citlivá srdce, která změní jejich úděl.

S vděčností a v modlitbě zůstává

S. Miroslava Leszkowska CSA
odpovědná za Zdravotní Adopci srdce v Nyakinama, Rwanda

Sestra Alice Adamska, Kamerun

Recolte burských oříšků

Milovaní,

při prohlížení fotografií jsem si všimla jedné, která je pro mě inspirací k napsání tohoto dopisu.

Pomyslela jsem si, že když v Kamerunu probíhá *''recolte''* (sběr) burských oříšků, že bych se také mohla pokusit posbírat své myšlenky, abych popsala *''recolte''*, sběr zrnek Vaší dobroty, kterými podporujete naši misijní službu.

Již řadu let jsem v kontaktu s Vámi a skrze Vás se skupinou mnoha dobrodinců, kteří nám bez přestání pomáhají duchovně i materiálně.

Mnoho, mnoho let jsem pracovala v **Djouth** - katecheze, formace učitelů a vedení CEB (*''Centre Education de Base'' - Středisko základního vzdělání*) pro děti Pygmejů a dalších kmenů. V těžkých chvílích, někdy v bezvýchodných situacích jsem se chytala Vaší natažené dlaně. To, co bylo nemožné, se stávalo skutečným, radostným.

Zkušenost radosti z prožívání Božího narození uprostřed afrického lesa se rodila právě tam. Jesličky, modlitba před právě narozeným Jezulátkem a potom koledování s Dítětem (loutkou) nabíralo věhlasu mezi obyvateli vesnice. Časem jsme podobné svátky pořádaly s dětmi v blízkých vesnicích. To se stalo tradicí.

První výjezdy s dětmi na několikadenní společné pobyty u příležitosti Dne afrického dítěte se také odehrávaly tam, ve vískách ukrytých v tropickém lese.

Byla to jediná forma slavení podobného svátku v širokém okolí. Děti, jejich rodiče a vychovatelé, plni uznání, se radovali z radosti malých dětí.

Proč na začátku tohoto dopisu vzpomínám na nezapomenutelné chvíle z předcházející misie?

Zdálo se mi, že děti z ''města'' **Abong Mbang** mají jiné, mnohem lepší životní podmínky.

Mé nové prostředí mi přineslo rozčarování. V nové škole, kde zastávám funkci ředitelky, mi všechno připadalo divné a nesrozumitelné.

Toto město ničím nepřipomíná města v plném slova smyslu; samozřejmě, je tu několik obchodů, je zde možné koupit chléb, ale za úředními budovami a několika domy úředníků žijí lidé v bídě.

Naše sídliště, kde se nachází katolická škola, v níž pracuji, ležící na okraji města, připomíná větší vesnici. Mnoho mladých, snících o půvabech města, upadá do pasti bídy. V naší škole můžete potkat děti, které od večerního pokrmu čekají na další, který budou moci sníst až večer následujícího dne. Lidé tu obvykle nemají dosyta ani banánů, ani manioku. Děti hledají během dne, každé svým způsobem, něco, co by mohlo utišit jejich hlad.

Na tomto místě toužím poděkovat každému, kdo přispěl k pomoci našim dětem. Museli byste vidět tu radost z čerstvé housky - jednou do týdne - nejčastěji takové obyčejné, někdy s hrnkem kakaa. Housky jsme rozdávaly obvykle v pondělí nebo v úterý. Druhým jídlem byla rýže s fazolí, rybami a arašídovou omáčkou nebo rajčatová omáčka s těstovinami.

To, co bylo, je mýtem města, který mohu pochopit až nyní. Jak se říká v Polsku, ''není všechno zlato, co se leskne'' - a to nyní vidím na vlastní oči.

Navrácená radost dětí, naděje, že ve škole bude něco k snědku, má rovněž výchovný rozměr. Učitelé, kteří také mohou využít občerstvení pro děti, lépe připravují vyučovací hodiny, nejsou fyzicky unaveni. Děti dostávající ve škole jídlo jsou při vyučování pozornější a nečekají netrpělivě na poslední zvonek. Nechť tato radost dětí je odměnou pro každého z Vás.

Díky zkušenostem z Djouth a Vaší nápomocné dlani každoročně organizujeme různé hry, soutěže, výlety pro děti z farnosti sv. Michala v Abong Mbang. Slavnostní tomboly, pouť dětí v diecézi, výjezd na letní tábor a vánoční balíček, to všechno zpříjemňuje život každého dítěte nezávisle na společenském původu, dokonce i náboženském.

Zde znovu srdečné poděkování za pomoc při realizaci těchto překvapení a pomoci pro děti. Kéž Pán stonásobně odmění milostí a požehnáním každé gesto dobroty a modlitby za nás. Vděčnost vyjadřujeme modlitbou za každého z Vás.

S. Alice Adamska
Kamerun

Pedagogické základy fungování Adopce srdce

P. dr. Zbyněk Babicki, vědecký pracovník Univerzity kardinála Stefana Wyszyńského ve Varšavě, v přednášce vyslovené 4. října 2014 na sympóziu ***''Adopce srdce - 20 let... a co dál''*** *analyzuje metodami pedagogického výzkumu tuto formu podpory dětí na příkladu Rwandy. V první části (viz Zpravodaj Maitri číslo 81) připomíná důsledky občanské války z roku 1994, popisuje tři základní rozvojové sféry dítěte podporovaného v Adopci srdce, mluví o poslání církve a analyzuje otázku školního úspěchu a nezdaru.*

V druhé části autor popisuje funkce systému opatrovnictví a péče o děti v Polsku a ve Rwandě, píše o nutnosti stimulovat aktivitu a formovat osobnost podporovaných a dává návody osobám organizujícím adopci, když popisuje cíle a způsoby činnosti.

Opatrovnictví a péče jako základní společenská funkce se objevuje v těch oblastech, v nichž máme co do činění s rozvojem člověka. Základním prvkem poskytnutí péče druhému je fakt, že ten druhý nemůže samostatně uspokojit své potřeby; tzn. bez pomoci jiného člověka, nejčastěji dospělého, by nemohl přežít nebo si zachovat určitou kvalitu života a dále se rozvíjet. Tak tedy výsledkem dobře chápané péče je dosažení relativní samostatnosti a společensky přijatelné úrovně socializace svěřencem. Správný opatrovnicko-výchovný proces by měl být realizovaný takovým způsobem, aby nenarušil přirozený rozvoj samostatnosti dítěte, bez ohledu na jeho věk.

Díla pomoci dětem ve Rwandě realizovaná palotýny v rámci programu Adopce srdce tedy zapadají do velké míry do rámce systému péče o dítě v Polsku splňujícího několik funkcí jako:

a) funkce stimulačně podpůrná, která je uplatňovaná vůči dětem z rizikové skupiny nefunkčních nebo neúplných rodin. Nyní ve Rwandě velmi mnoho matek vychovává děti bez pomoci otce;

b) funkce sociálně existenční je realizovaná formou materiální pomoci dítěti i celé rodině (potraviny, oblečení, hygienické potřeby apod.);

c) funkce profylakticko-výchovná je realizovaná formou podpory rozvojového potenciálu zanedbaného dítěte, která se nejčastěji odehrává ve školách a družinách fungujících ve farnosti.

Program Adopce srdce zaměřený na pomoc dětem ve Rwandě, má-li splnit kritéria profesionální péče o dítě, musí brát zřetel na bipolární charakter závislosti mezi péčí a výchovou. Péče při realizaci vlastních funkcí vytváří optimální podmínky pro způsob vedení procesu výchovy, zatímco výchova se svým způsobem dožaduje realizace opatrovnických úkolů. Výchova napomáhá opatrovnické činnosti aspoň v oblasti metod práce, čímž zároveň neutralizuje pasivitu dětí a mládeže nacházejících se ve stavu ohrožení. Každý člověk potřebující péči a podporu musí bezpodmínečně vyvinout vlastní aktivitu v uspokojování svých potřeb. Je proto potřeba v projektech pomoci stimulovat vlastní aktivitu svěřence, teprve za takové situace splní péče své výchovné funkce. Můžeme tedy vyvodit závěr, že neexistuje skutečná výchova bez svědomité péče, ale je také možné o někoho pečovat, ale nevychovávat ho.

Tedy výchovné úkoly není možné realizovat bez péče, která tvoří odpovídající prostor pro optimální průběh procesu výchovy. Naproti tomu péče bez výchovy poskytovaná formou např. peněžního fondu (stanovené peněžní částky určené dítěti podporovanému v programu Adopce srdce), by se mohla zvrhnout v péči charakterizovanou nadměrnou ochranou svěřence omezující jeho životní samostatnost a možnosti seberegulace. K takovému vnímání vzájemné závislosti opatrovnických a výchovných funkcí by měla směřovat díla pomoci dětem ve Rwandě realizovaná v rámci programu Adopce srdce. Pouze tehdy, když péče stimuluje aktivitu a samostatnost svěřence, otevírá dětem a mládeži perspektivy všestranného rozvoje.

Pomoc dětem ve Rwandě musíme chápat jako určitý celek činností týkajících se péče a výchovy. Jestliže tedy předkládáme tezi, že opatrovnictví je tak úzce spojeno s výchovou, přičemž konečným cílem výchovy je zformování zralé osobnosti svěřence na základě určitého systému hodnot, pak se to také stává cílem všech druhů opatrovnických aktivit. Péče se zde stává nejen zajištěním pro utvářející se osobnost, ale také tuto osobnost formuje, když ji nasměrovává na samostatné přijímání hodnot.

Podle názoru Czeslawa Kustry funkce opatrovnické a výchovné se jakýmsi způsobem ''(...) slévají a ztotožňují. Zůstává však rozdíl v bezprostřední strategii forem činnosti. Zatímco výchova je zaměřená bezprostředně na předávání různorodých hodnot a dovedností, péče je zaměřená na toto předávání nepřímo, bezprostředně pak je strategií získávání, vybojování samostatnosti. Můžeme prohlásit, že je to činnost zaměřená na samostatné objevování a přijímání hodnot, na autokreaci zachovávající všechnu různorodost hodnot a dovedností, o které jde rovněž v procesu výchovy''. V každé opatrovnicko-výchovné činnosti, bez ohledu na její společenskou a kulturní podmíněnost, jde o takové chápání potřeb svěřence, aby ho podporovalo v procesu seberealizace a sebevýchovy.

Častým jevem doprovázejícím díla pomoci - jak u dětí, tak u dospělých - je zakonzervování situace bezradnosti a nárokového, vyžadujícího postoje vůči pomáhající instituci. Přijmeme-li, že výchova je procesem stimulování rozvoje, vrůstání do společenského života a uvádění do duchovních a kulturních hodnot, pak takto chápaná výchova se v období dětství projevuje v aktivitě nade vše opatrovnické, tzn. uspokojováním biologických potřeb dítěte rodiči, aby pak pokračovala činností kulturně osvětovou v procesu socializace.

Adopce srdce by měla mít charakter práce sociálně výchovné. Čímpak je sociálně výchovná práce? Řečeno jednoduše: v závislosti na faktu, které druhy činnosti v ní převažují, máme co do činění s opatrovnickou prací nebo obecně pojatou prací kulturně osvětovou. V první etapě na sebe bere sociálně výchovná práce formu pomoci, a časem přechází do práce opatrovnicko-výchovné, řidčeji pak do aktivit kulturně osvětových. V so-

(pokračování na str. 4)

(pokračování ze str. 3)

ciálně výchovné práci mají kompenzační aktivity charakter vědomě naplánovaných úkolů vyplývajících z důkladné diagnózy. Sociální (materiální) pomoc jako výchovná činnost by měla obsahovat prvek záměrnosti a mít na zřeteli práva jednotlivce na důstojný život a náležitý rozvoj. Podstatným cílem takové činnosti - podle názoru Heleny Radlińské - je ''(...) společenská přestavba uskutečňovaná díky vytváření nových mezilidských svazků''. Naproti tomu ve sféře psychologické tu jde o ''(...) získávání a rozmnožování lidských sil, jejich zdokonalování a uspořádávání pro společnou činnost, pro dobro jednotlivce a lidí''. Práce sociálně výchovná může přerůstat do dlouhodobého procesu společenské podpory realizovaného jednou nebo několika institucemi sociální pomoci a v závislosti na situaci člověka potřebujícího pomoc může nabývat různý charakter.

Se znalostí potřeb dětí ve Rwandě a jejich rodin v rámci programu pomoci Adopce srdce, můžeme uskutečňovat aktivity s cílem zlepšit jejich situaci, které v kategoriích sociálně výchovné práce mají charakter profylaktický, intervenční a kompenzační. Tyto aktivity se mohou soustředit na:

- zajištění nezbytných materiálních prostředků potřebných k realizaci základních opatrovnických funkcí, např. potraviny, oblečení, hygienické potřeby apod.

- rozvíjení materiální pomoci pro děti a mládež navštěvující školu, např. koupě školních potřeb, hrazení pobytu v internátu apod.

- posílání dětí do denních opatrovnicko-výchovných pracovišť, např. družin fungujících ve farnosti, v nichž děti mohou trávit volný čas různými aktivitami charakteru zábavného, kulturního, náboženského apod.

- rozvíjení sytému rodinných poraden;

- využití struktury palotýnské kongregace k vytváření profesionální pomoci a péče o děti.

Konečným cílem pomoci v rámci Adopce srdce je podpora správného rozvoje a realizace projektů pomoci sloužící nejen lidem bezprostředně ohroženým v rozvoji, ale rovněž celé společnosti. Profesionálně prováděná sociálně výchovná práce by měla zahrnovat jak činnost kompenzační, tak i profylaktickou, chápanou jako činnost, která vyrovnává nedostatky rodiny a obohacuje je o impulsy podněcující rozvoj dítěte. Cílem sociálně výchovných aktivit v Adopci srdce by měla být prevence nebo zmírnění příznaků poukazujících na ohrožení procesu rozvoje v určitém prostředí.

P. dr. Zbigniew Babicki SAC
Posyłam Was číslo 98-2/2015

Přeložil Josef Kuchyňa

Jak zachránit děvčata?

Setkání se sestrou Alžbětou Czarneckou

Počátkem července 2015 hostila vratislavská skupina hnutí Maitri sestru Alžbětu Czarneckou z kongregace dcer P. Marie, Pomocnice křesťanů (sester salesiánek), misionářku pracující přes 20 let v Súdánu a nyní v Etiopii. Sestra navštívila Vratislav (Wrocław) již mnohokrát a spolu s místní skupinou Maitri zahájili před 17 lety Adopci srdce pro súdánské děti.

Během jejího pobytu ve Vratislavi spolu uspořádali přednášky a sbírku na potřeby súdánských dětí ve farnosti Krista Krále.

Otiskujeme dva krátké úryvky z přednášek sestry Alžběty.

V Súdánu není nejlepší situace. Mnoho rodin žijících na hranicích se vrátilo do Súdánu, do okolí Chartúmu. Nemají domy, takže žijí na poušti v okolí hlavního města. Trpí hladem a všemožným nedostatkem. Školy, které byly zavřené po rozdělení Súdánu a hromadném návratu uprchlíků na jih, se začínají postupně otevírat. Jen v naší komunitě jsme měli v březnu na závěr školního roku asi 400 dětí. Není to oficiální škola, ale děti se učí a dostávají snídani. Rodiny čekají na lepší časy, aby se vrátily do Jižního Súdánu. Někteří již ztratili naději.

Ti, kteří jsou v Jižním Súdánu (nedávno vzniklém samostatném státě), pokud se nenacházejí na území kmenových rozmíšek, jsou v lepší situaci než děti ze Súdánu, zvláště ty, které jsou v našich školách a byly adoptované na dálku. Sestry se o ně starají, a nejen o ně. Snaží se pomáhat všem dětem, které jsou v naší péči.

O Etiopii sestra vyprávěla:

Kromě svých obvyklých povinností jsem zahájila katechezi pro děti. Zde v severní Etiopii, jak už víte, je velmi málo katolíků. Většina jsou pravoslavní, vůči katolíkům spíše nepřátelští. Jejich důvěru získáváme velmi obtížně.

Mám v této chvíli katechezi pro 13 dětí z katolických rodin - to je velký úspěch. Posledně mi dokonce děti řekly, že dvě pravoslavné dívenky chtějí také přijít na katechezi. Já, mé sestry a naše malá katolická komunita jsme velmi šťastní, ale dovolí jim to jejich rodiny?

V městě Adwa panuje hrozná materiální i mravní bída. Četné noční kluby fungují pravidelně a v nich jsou neplnoletá děvčata - prostě děti. Jak je zachránit? Jednou jsme v noci na ulici hledaly jednu dívku z naší školy, protože mi její kamarádka řekla, že ji vyhodili z domu. Nenašli jsme ji, ale zato jinou. Ta naše žačka potom přišla do školy. Ukázalo se, že ji nevyhodili, ale že sama utekla, protože nemá rodiče a babičku nechce poslouchat. Díky naší pomoci se vrátila domů. Začal se o ni starat strýc, možná to bude fungovat. A ta druhá dívka, kterou jsme tehdy nalezly na ulici, přišla k nám a bydlí s námi. Na ulici byla dva měsíce, protože žena, která se o ni starala, ji vyhodila. Je také sirotkem, je jí 17 let. Kolik štěstí můžeme vidět na této dívce, že může být s námi! To se nedá popsat. Raduje se ze všeho, z vděčnosti líbá všechny sestry. Je hladová, podvyživená. Konečně může sníst, kolik chce, může spát beze strachu. Předtím měla své místo před jedním obchodem, ale moc nespala, protože se bála, že jí někdo ublíží. Je to skutečné Zmrtvýchvstání pro ni i pro nás! Kristus v této dívce přebývá uprostřed nás.

Katarzyna Majcher
Iwona Sienkiewicz

Z MISIJNÍ POKLADNICE

Kněz na misiích - návštěvy nemocných

V Rutshuru, městečku pod sopkami, pravidelně každý pátek přicházel kněz za nemocnými do blízké nemocnice a jednou za měsíc navštěvoval nemocné v okolních vesnicích. Samozřejmě, kdykoliv bylo možné pozvat kněze k člověku v ohrožení života. V nemocnici neexistovalo rozdělení na lepší a horší; kněz přicházel ke každému lůžku, zdravil nemocného a v rozhovoru nabízel svátosti, nebo - v případě jinověrců či nepraktikujících katolíků - modlitbu a požehnání. U nemocného vždycky byl někdo z rodiny, kdo mu dělal společnost a připravoval mu jídlo. Mnoho pacientů čekalo od pátečního rána na kněze; velice si cenili jeho služby a setkání s ním. Protože jsem často býval nemocničním kaplanem a navštěvoval nemocné v jejich chatrčích, měl jsem mnoho osobních setkání a pozoruhodných zkušeností, o něž se chci s vámi podělit.

Jedna nemocná žena středního věku přiznala, že je protestantka; navrhl jsem jí modlitbu. Modlil jsem se Korunku k Božímu Milosrdenství. Byl jsem pln údivu, když jsem uslyšel její odpovědi na mé modlitební zvolání. Na závěr jsem se ze zvědavosti zeptal, odkud to zná, a uslyšel jsem odpověď, že když chodila s dítětem do střediska pro léčení podvýživy u sester palotýnek, byla každý den v poledne zvána se všemi ostatními do kaple. Po Anděl Páně se tam vždy modlili Korunku k Božímu Milosrdenství, a tak se korunka stala její oblíbenou každodenní modlitbou. Můžeme tedy říci, že v Africe to je ekumenická modlitba.

Kněze na cestě do vesnice obvykle doprovází katecheta nebo příbuzní nemocného či jeho sousedi. Jednou jsem dorazil do vesničky Nyahanga k nemocnému stařečkovi, který bydlel sám v nachýlené chatce. Vešli jsme dovnitř. Uprostřed doutnal dohasínající oheň, dým nám dráždil oči a jeho pach smíšený s puchem hnisajících ran nemocného byl přímo nesnesitelný. Ponurou temnotu projasnil plamen zapálené svíčky. Tento tísnivý obraz ve mně v jednu chvíli vyvolal vzpouru a otázku, proč tento chudý, opuštěný, pokořený člověk tak trpí. Plamen svíce, zapálené k uctění Ježíše ukrytého v malé bílé hostii, rozjasnil tvář nemocného zkřivenou grimasou bolesti, ozářil také pochmurné, šedivé hliněné stěny a nás, stísněné a čekající na modlitbu. Jedna z žen zapěla eucharistickou píseň hlásající slávu, čest a úctu Ježíši, který přichází do naší bídy a bratří se s námi, přijímaje podobu služebníka, aby změnil náš osud a pozvedl nás k důstojnosti dětí Božích. V jediném okamžiku celý tento dům a všechny v něm přítomné prostoupil podivuhodný jas. Na tváři nemocného přijímajícího Ježíše se objevil úsměv a klid a z hloubi jeho duše se vydral hlas chválící Boha - Ježíš je Pán. Tato chatrč se stala částečkou nebe a předsíní domu Božího. Srdce všech prostoupila víra a modlitba, které vycházely ne z nás, ale ze zdroje, od Něho - Pána a Boha, Ježíše Zmrtvýchvstalého. Přítomnost živého Ježíše v eucharistii je zdrojem síly - jak pro kněze, tak pro lid Boží, k němuž ho posílá: do Afriky, Ameriky, až na kraj světa. Byla to tatáž chatrč, tatáž bída a tatáž nemoc, ale lidé už nebyli titíž, neboť byli obnoveni, pomazáni přítomností Ježíše, v něhož uvěřili. On dává naději nového života na nové zemi, v Domu Otce.

Kněžská služba misionáře mezi nemocnými je zvláštním pramenem radosti a víry, jak pro něho, tak i pro ty, k nimž je poslán.

P. Jan Kędziora SAC

Posyłam Was číslo 100-4/2015

ITORERO

Když mi bylo řečeno, že mám reprezentovat naši společnost na Itorero, byl jsem trochu na vážkách. Později převládla dobrodružná stránka mé povahy, a tak jsem se 3. prosince 2015 připojil ke 119 dalším novinářům ve výcvikovém středisku pro Itorero v Nkumba.

Domníval jsem se, že jako novinář vím hodně o své zemi a její historii, ale to se změnilo po týdenním výukovém programu v tomto středisku.

Itorero je kulturní škola, v níž se lidé učí národním, kulturním a sociálním hodnotám, patriotismu, jazyku, zpěvu, tanci, svým stavovským dovednostem a tomu, jak to vše chránit a zachovávat.

Itorero můžeme vysledovat až do roku 1510, kdy je založil král *Ruganzu Ndoli*.

Do střediska v Nkumba jsme dorazili právě včas na oběd. Při vstupu proběhla bezpečnostní kontrola, která nám zabavila všechny ostré předměty i zápalky. Poté jsme vyplnili dotazník s osobními údaji (včetně kontaktu na nejbližšího příbuzného v naléhavých případech), načež nám změřili tlak, výšku a váhu a vyfotili nás; fotografie byly přiloženy k dotazníku.

Následně jsme dostali staré vysloužilé uniformy rwandské armády a holínky. Při oblékání nám naši trenéři (*Abatoza*) sdělili, že máme odevzdat všechny cenné předměty včetně mobilů - ty byly uloženy do připravených obálek.

Byli jsme nasměrováni na fotbalové hřiště a rozděleni do 5 skupin. Já jsem byl zařazen do první skupiny, která se jmenovala *Icyerekezo* (Vize). Každá skupina si zvolila tři vůdce. Hlavní vůdce se nazýval *Umukondo* (''pupeční šňůra'').

V následujících dnech jsme pak absolvovali praktická cvičení (*Umukoro ngiro*), ranní sporty, práci ve skupinách a kulturní večery, které reflektovaly povinnosti novinářských praktiků.

Každý den jsme vstávali v 5 hodin ráno a začínali nástupem na cvičáku, kde proběhlo sčítání po skupinách. Poté následovalo 45 minut poklusu, pak cvičení a protahování. Poté návrat do noclehárny, sprcha a snídaně. V 7:15 následovala vojenská přehlídka na hřišti, pořadová cvičení a pochodování. Pochodové cvičení byl nejvíce vzrušující zážitek celého dne, zároveň však i nejvíce vyčerpávající, neboť vyžaduje krajní disciplínu a trpělivost.

Po pochodovém cvičení jsme se přesunuli do přednáškové haly, kde jsme ve skupinách absolvovali praktická cvičení trvající jednu hodinu. Pak následovala přednáška.

Přesně v jednu hodinu byl oběd, po němž jsme se vrátili do přednáškové haly na další praktická cvičení, která byla každý den jiná a každý další den složitější.

Další přednáška byla od 15. do 17. hodiny. Poté jsme se převlékli do sportovního a na hřišti hráli hry. V sedm večer jsme už museli sedět v našich uniformách v hale pro kulturní večery (*Igitaramo*). V osm jsme šli na večeři a poté se vrátili na televizní zprávy *Agaciro*.

Poslední den jsme podepisovali *Imihigo* (smlouvu) s ministrem pro místní rozvoj, kde jsme slibovali, že budeme vlastenci, budeme pravdivě informovat, budeme zachovávat naše kulturní standardy při psaní zpráv a správně používat jazyk kinyarwanda, podporovat společnost a zlepšovat novinářskou profesi ve Rwandě. Novináři také slíbili založit mediální fond solidarity.

Doreen Umutesi

39. setkání hnutí Maitri v Polsku

Ve dnech 3.-4. října 2015 se v Dolině milosrdenství, u kněží palotýnů, uskutečnilo 39. celostátní setkání hnutí Maitri v Polsku. Termín setkání připadl shodou okolností na 40. výročí setkání zakladatele hnutí Jacka Wójcika s bl. Matkou Terezou v Kalkatě. Setkání se zúčastnilo 40 osob, které zastupovaly 10 skupin hnutí z těchto míst: Lublin, Bialystok, Wroclaw, Racibórz, Gdaňsk, Toruň, Varšava, Bytom, Pyskowice a Čechy. Přítomni byli též dva kněží, P. Kazimír Stasiak SAC z Kielců a P. Vojtěch Rebeta z Lublinu.

Setkání bylo jako tradičně zahájeno modlitbou Anděl Páně a modlitbami hnutí v sobotu v poledne. Prvním bodem programu byly ''zprávy ze společenství''. Každý zástupce jednotlivých společenství přednesl krátkou zprávu o aktuální situaci skupiny hnutí a o její činnosti za uplynulý rok.

Edita Ostrowská připomněla historii vzniku bialystocké skupiny, která oslavila 30 let existence; v současnosti se soustřeďuje na pořádání informačních akcí.

Multimediální prezentace bytomské skupiny představená Danutou Szczepańskou, obšírně ukázala činnost této skupiny v rámci Adopce srdce a v oblasti misijní animace.

Konrad Czernichowski vyprávěl o sbírkách ve farnostech, o přednáškách ve školách a o formaci skupiny v Lublinu.

Se zájmem vyslechli účastníci Witolda Witeckého z reaktivované pyskowické skupiny, který byl poprvé na celostátním setkání; pověděl o tom, jak se dostal do hnutí Maitri.

Barbara Kurka představila aktuální činnost ratibořské skupiny a Eva Krzyzek skupiny toruňské. Středisko podporuje práci gdaňského střediska v oblasti Adopce srdce, zatímco v jednorázových projektech spolupracují s Wroclaví. Jako jediná skupina hnutí pomáhají chudým na Východě (Ukrajina a Kazachstán). Toruňská skupina nezanedbává duchovní stránku - organizují např. biblická setkání.

Obšírnou relaci z činnosti gdaňské skupiny přednesl Tadeáš Makulski. Upozornil, že gdaňská skupina se angažuje ve prospěch celého hnutí: internetová stránka *www.maitri.pl*, profil na Facebooku, časopis *''My a Trzeci Świat''*. Členové skupiny absolvovali v uplynulém roce řadu setkání s misionáři v Polsku i v Africe (Togo, Kongo DRC, Kongo-Brazzaville). Kromě toho se koncentruje na zajištění pravidelné spolupráce s řeholními kongregacemi. Pracuje pod hlavičkou registrovaného spolku. Prostředky na Adopci srdce a na další projekty pocházejí od asi 3500 dárců. Jako jediná skupina má kancelář, která funguje denně, takže se členové hnutí scházejí denně při práci. Každý měsíc je speciálně pro skupinu sloužena mše sv.

Jako další představila Katarzyna Majcher vratislavskou skupinu. Počátkem července zorganizovala setkání s misionářkou v Súdánu, sestrou Alžbětou Czarneckou, spojené se sbírkou. V postní době proběhla duchovní obnova. Třetí úterky v měsíci se slouží mše sv. za dárce a za adoptované rodiče.

Josef Kuchyňa pověděl o posledním setkání Maitri v České republice, jehož se zúčastnilo 20 osob a 1 zástupce z Polska. V roce 2015 v ČR realizovali 3 projekty pomoci. Po letech je navštívil Wojtek Zięba, který se zasloužil o vznik hnutí Maitri v Čechách. V současnosti trpí česká větev hnutí nedostatkem nových členů.

Mietek Koc z Varšavy vyprávěl o spolupráci s misionářkami lásky, hostování výstavy ''Misie'' a aktivní účasti na 4. polském misijním kongresu.

Po těchto zprávách vyprávěla Weronika Musioł, hlavní odpovědná hnutí Maitri, o slavnostním složení slibů na zasvěcenou pannu.

Poprvé se setkání zúčastnil o. Kazimír Stasiak SAC, který pracuje v palotýnském exercičním středisku v Kielcích. Tématem jeho první přednášky pro členy hnutí bylo pět hostin v evangeliu podle sv. Jana. Po přednášce následovala mše sv.

Večer proběhla adorace Nejsvětější svátosti; oba přítomní kněží udělovali svátost smíření. V devět hodin se všichni pomodlili ''Apel Jasnogórski''. Na závěr dne se setkali členové rady hnutí, aby projednali nejdůležitější záležitosti (mj. i přístup k aktuální otázce migrantů).

Neděli zahájily společné ranní chvály a snídaně. Poté následovaly referáty o třech nejdůležitějších událostech: rozvoji Adopce srdce, formaci (duchovní cvičení a setkání animátorů) a účasti na pěší pouti do Čenstochové a na 4. misijním kongresu.

Před závěrečnou mší sv. proběhlo více než hodinové setkání členů hnutí se sestrou Michaelou Pawlik, dominikánkou a bývalou misionářkou v Indii, která po dlouhá léta v Polsku vystupuje proti hnutí Maitri, kterému neprávem vyčítá propagaci východních náboženství. Setkání se sestrou Michaelou proběhlo v korektním tónu, skončilo však bez konkrétního závěru, k žádné shodě nedošlo...

Posledním bodem programu byl oběd a rozloučení.

Zpracovala Ewa Turek na podkladě zápisu Konrada Czernichowského

Weronika Musioł vypráví o svém zasvěcení na setkání Ruchu Maitri

Polná - pomoc misiím v Indii

Podařilo se nám získat zprávu o činnosti misijní skupiny z Polné (okres Jihlava). Nepatrně upravenou vám ji zde předkládáme.

Naše skupinka posílá balíky již přes 20 let. Převzali jsme tuto činnost od našich předchůdkyň, které tuto činnost praktikovaly ještě za totality.

Postupně situace vykrystalizovala tak, že posíláme dvacetikilové balíky na jedinou adresu do Indie. Zpočátku jsme měli více adres i do jiných částí světa, ale odezva byla jen z Indie, a tak posíláme zásilky jenom k nim. Zpočátku jsme komunikovali s polskou sestrou Walentynou Czernik (dopisy od ní byly v polštině, jedna naše kamarádka je původem Polka, tak nebyl problém s překlady a psaním dopisů). Po smrti sestry Walentyny posíláme balíky a dopisy na adresu sestry Fredy Morris, která tuto činnost vykonává nyní; korespondence i e-maily jsou v angličtině.

Začátkem října je vyhlášena v kostele sbírka (vybíráme peníze, oblečení, povlečení, prostěradla, trvanlivé potraviny, zdravotnické, školní a šicí potřeby). Všechno se převeze k paní Kuncové domů a přebere. Můžeme použít pouze letní a bavlněné nebo plátěné oblečení. Věci z umělých tkanin a zimní, pokud je dostaneme, dáváme na sbírku pro Humanitas (dříve v Polné Červený kříž), odkud jdou do Diakonie Broumov, a zbytek do sběrného dvora nebo kontejnerů na textil. Posíláme každoročně zhruba kolem 10 ks dvacetikilových balíků. Po oddělení částky na poštovné (zhruba 1500 Kč za 1 balík) za zbylé peníze nakupujeme v lékárnách obvazovou vatu, sterilní obvazy, náplasti, prubany. Posíláme též pletené obvazy dle přesného popisu, které jsou z bavlněné příze a lze je použít vícekrát, protože se mohou vyvařovat. Z potravin se jedná o polévky v sáčku, pudingy, tvrdé bonbony (jednotlivé samostatně balené např. bon-pari, hašlerky aj.) - hlídáme záruční lhůtu alespoň půl roku.

Posíláme i obyčejné tužky, gumy, pravítka, bločky, pastelky, šicí potřeby, knoflíky. Letos měly sestry požadavek na potřeby k vyšívání, aby se u nich mohla děvčata naučit vyšívat. Podařilo se nám ve sbírce získat spoustu bavlnek, jehel i vyšívacích předloh, tak jsme je ani nemuseli kupovat.

Základem pro balík je pevný igelitový pytel 120x60 cm, do kterého se postupně rozvažuje část věcí z každé skupiny (zdravotnický materiál, potraviny, školní potřeby...), které se dávají do igelitového sáčku a zajistí se izolepou, aby se k nim nedostala voda. Každý sáček se ještě obalí textilem, abychom tam neměli ostré hrany a nehrozilo protržení obalu. Venkovní obal je buď z povlaků, prostěradel, ubrusů nebo závěsu. Po doručení jej lze také vyprat a použít. Na každém balíku je přišitá adresa příjemce a odesílatele napsaná na bílém plátně nerozpustnou fixou, včetně čísla balíku. Uvnitř balíku je seznam věcí, které zhruba zásilka obsahuje. Po převážení zásilky na poště se balíky zašijí ručně režnou nití, pevně převážou a teprve pak se na poště dávají k expedici. Každý balík má vyplněný podací lístek pro balík do ciziny.

Většinou nejpozději do 2 měsíců od odeslání máme už informaci o doručení zásilky. Máme tak jistotu, že věci došly na určené místo a budou někomu k užitku.

Letos jsme vybrali dost peněz (27.665 Kč), tak jsme odeslali 11 balíků a všechny došly v pořádku. Jsme rádi, že můžeme sbírku udělat každý rok. Nemáme problém na poště, kde máme příjemnou pracovnici, v obchodech i v lékárně při nákupech nám vyjdou vstříc a hlavně se vždycky našlo hodně štědrých dárců.

Nepodporujeme v této akci speciálně jednotlivé děti, ale celé středisko (děti i dospělí), kde už si to sestřičky rozdělí dle vlastního uvážení.

Jana Tomšovská

Adresa pro posílání balíků:
SR. FREDA MORRIS FMA
AUXILIUM CONVENT
WADALA
MUMBAI
INDIA

Případný kontakt pro zájemce o bližší podrobnosti zašleme na vyžádání

Polenská farnost podporuje čtyři děti z Rwandy v rámci Adopce srdce...

Dar pro církev a hnutí Maitri

V sobotu 27. června 2015 v Ratiboři proběhla neobvyklá slavnost: **Weronika Musioł**, hlavní odpovědná hnutí Maitri, složila věčné sliby a byla přivtělena do sboru zasvěcených panen. Její mnohaletá angažovanost v hnutí, cesta hlubokého života víry a služby nejchudším z chudých vyústily v nejkrásnější dar, jaký může darovat člověk Bohu - dar sebe samého.

Stav zasvěcených panen *(Ordo Virginis)* byl znám již v prvních stoletích křesťanství. Počínaje dobou apoštolů, panny povolané Pánem, aby se mu plně zasvětily ve větší svobodě srdce, těla a ducha, přijímaly se souhlasem církve rozhodnutí žít ve stavu panenství pro království nebeské. Zasvěcením se stávaly velkým znamením lásky církve ke Kristu, obrazem nebeské Snoubenky a budoucího Života. Panny zasvěcené Bohu z vnuknutí Ducha svatého přijímají závazek k životu v čistotě, aby více milovaly Krista v jeho církvi a lépe sloužily bližním.

Obřad zasvěcení se uskutečnil v Ratiboři (Racibórz) ve svatyni Matky Boží v průběhu slavnostní mše sv. Eucharistii předsedal biskup Andrzej Czaja. V homilii krátce připomněl cestu Weroniky Musioł, její angažovanost a aktivitu v hnutí Maitri a její evangelizační činnost.

Mše sv. a společné slavnostní hostiny v restauraci se zúčastnila rodina, farníci a členové ratibořské skupiny hnutí Maitri, jakož i zástupci dalších skupin: bialystocké, bytomské, gdaňské, lublinské a varšavské.

Zpráva o činnosti hnutí Maitri za rok 2015

Vážení přátelé, členové a příznivci Hnutí solidarity s chudými třetího světa Maitri, opět po roce přicházíme s krátkým ohlédnutím za uplynulým rokem 2015 v životě a činnosti našeho hnutí.

I. Život hnutí

I v uplynulém roce pokračovaly již dříve zahájené aktivity: modlitba živého růžence, do níž je zapojeno 40 lidí (kontakt: E. Pavlíková) a vydávání zpravodaje Maitri ''Život na dlani'' (nově dvakrát ročně v 50 výtiscích, nyní i v elektronické podobě ve formátu PDF - zasíláno mailem).

Bohu díky, i v roce 2015 se nám podařilo uspořádat celostátní setkání, a to 5. - 7. června v Českém Těšíně - vřelé díky Petru Roszakovi! Setkání se zúčastnilo 20 osob a jeden host z Polska, Konrad Czernichowski.

V tomto roce se setkání uskuteční v termínu 17. - 19. června 2016.

Počátkem října 2015 se konalo polské celostátní setkání Ruchu Maitri v Čenstochové, kterého se z české strany zúčastnil J. Kuchyňa. Na tomto setkání bylo započato s přípravami mezinárodního setkání Maitri, které by se mělo uskutečnit v roce 40. výročí vzniku hnutí Maitri opět v Čenstochové v říjnu 2016.

II. Činnost hnutí

1. Pomoc sirotkům a chudým ve Rwandě a Kongu

Tato akce pomoci těm nejpotřebnějším ve Rwandě pokračovala ve spolupráci s polskými misionáři již dvacátým rokem - letos tedy budeme slavit malé jubileum... Naším hlavním programem je zde ''Adopce srdce'' (var. symbol 101), individuální podpora konkrétního rwandského sirotka českou rodinou nebo jednotlivcem či větší skupinou lidí s možností navázání písemného kontaktu. K 31. 12. 2015 jsme evidovali **170** aktivních dárců, kteří podporují **252** dětí. V průběhu roku se přihlásilo **7** nových zájemců.

Dalším naším programem je pomoc podvyživeným dětem (var. symbol 103). Na tento program přispívá **38** dárců.

Od roku 2007 podporujeme sestry od andělů v budování hospice pro staré a těžce nemocné v Kabuga ve střední Rwandě (var. symbol 110). Hospic pojmenovaný po bl. Janu Pavlu II. je v provozu od září 2013. V roce 2015 jsme přispěli na jeho provoz částkou **136.521 Kč** *(5.000 EUR)*.

Přihlášení dárci dostávají dvakrát ročně ''Informátor Adopce srdce'', který jim přibližuje lid a kulturu Rwandy a životní podmínky dětí.

3. Podpora vzdělání chudých dětí v Manipuru (Indie)

V roce 2015 jsme kvůli nedostatku finančních prostředků neposlali na tento účel žádný příspěvek, hodláme to však učinit v průběhu roku 2016.

4. Výsledky sbírek za rok 2015 (předběžný odhad)

a) Nadační fond solidarity s chudými třetího světa Maitri: **1.546.610 Kč**
Stav účtu k 31. 12. 2015: **76.912 Kč**

b) Společenství pomocníků řádu sv. Lazara: **65.642 Kč**
Stav účtu k 31. 12. 2015: **22.922 Kč**

5. Příspěvky v roce 2015

Za rok 2015 jsme vybrali na všechny programy pomoci celkem cca **1.612.252 Kč,**

a v průběhu roku jsme odeslali

- sestrám palotýnkám na projekty Adopce srdce, Vzdělání pro sirotky a Pomoc hladovějícím **1.365.005 Kč** *(50.000 EUR)*
- sestrám od andělů na provoz hospice Jana Pavla II. v Kabuga **136.521 Kč** *(5.000 EUR)*

Celkem jsme na příspěvcích vyplatili **1.501.526 Kč.**

Na závěr děkujeme všem za spolupráci při uskutečňování našich cílů v roce 2015 a do roku 2016 Vám přejeme hodně radosti z práce pro druhé a plno milostí v osobním životě.

Josef Kuchyňa
Emilie Pavlíková

Adopce srdce 20 let

Drazí přátelé misií a členové hnutí Maitri,

děkujeme Vám, že s námi po 20 let velkodušně setrváváte v programu Adopce srdce. Prostřednictvím tohoto programu zachraňujete nejchudší od smrti hladem a podvýživou a od nemocí a také zajišťujete dětem prostředky na vzdělání a přípravu na samostatný život. Díky Vaší velkodušné pomoci organizujeme hromadné léčení podvyživených dětí-sirotků ve střediscích pro léčení podvýživy, školách a školkách. Podporujete rovněž mnoho dalších malých projektů spojených se zaváděním dešťové vody do škol, do středisek léčení podvýživy, s nákupem léků pro děti žijící v krajní nouzi.

Společně s těmi, kteří díky Vaší pomoci dnes žijí, Vám děkujeme, drazí přátelé, za Vaše věrné a obětavé setrvávání v tomto programu pomoci nejchudším. Jste svědky Pravdy a Lásky tváří v tvář této bídě a nouzi.

K blížícím se svátkům Božího narození Vám přejeme, aby Dítě Ježíš žehnalo Vám a Vašim rodinám.

Sestry palotýnky z Rwandy a Konga ***S. Marta Litawa***

MEZINÁRODNÍ setkání Maitri v roce 2016

se nachází ve stádiu příprav.
Podaří-li se vše zorganizovat, uskuteční se v říjnu 2016 v polském poutním místě Čenstochové jako oslava 40. výročí vzniku hnutí Maitri v Polsku.

Zpravodaj Hnutí solidarity s chudými třetího světa Maitri v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, č. 82, ročník 22, leden 2016.
Určeno pro vnitřní potřebu. Kontaktní adresa: Josef Kuchyňa, Komárovice 1, 588 22 Luka n. Jihl.
E-mail: maitri@email.cz WWW: maitri.jinak.cz